

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 362/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Pojdákom, Advokátska kancelária, sv. Cyrila a Metoda 842/12, Nová Dedinka, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 328/2013 z 29. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2016 včas doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy konaním

a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 328/2013 z 29. marca 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), pretože najvyšší súd v dovolacom konaní týkajúcom sa nesprávneho právneho posúdenia pasívnej legitímácie odporcu zamietacím rozsudkom akceptoval rozsudok odvolacieho súdu, ktorým Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu sťažovateľa, pretože nesprávne identifikoval odporcu – štát. Sťažovateľ taktiež namieta odmietnutie dovolania voči potvrdzujúcej časti rozsudku a napokon skutočnosť, že celé súdne konanie už trvá 23 rokov.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ vydražil v malej privatizácii vo verejnej dražbe v roku 1991 prevádzku – predajňu „Mäso“. Sťažovateľ sa domáhal neplatnosti verejnej dražby prevádzkovej jednotky, pretože nebola vo výlučnom vlastníctve štátu a objekt nebol reálne deliteľný. Obvodný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 18 C 71/92 z 26. apríla 1993 žalobe vyhovel a určil, že verejná dražba bola neplatná. Sťažovateľ 2. mája 1994 žaloval Ministerstvo pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky o náhradu škody. Obvodný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 20 C 62/94 z 20. októbra 1994 žalobe, vychádzajúc z § 42 Občianskeho zákonníka (Ak pre neplatnosť právneho úkonu vznikne škoda, zodpovedá sa za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.), vyhovel a sťažovateľovi priznal náhradu škody vo výške 82 746,90 Sk.

3. Napokon v roku 1997 sťažovateľ žaloval Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo hospodárstva“) ako právneho nástupcu Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku Slovenskej republiky o náhradu ušlého zisku. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 109/1997-202 z 27. júna 2007 žalobe vyhovel a sťažovateľovi priznal 254 670 € a úroky z omeškania. Na odvolanie odporcu krajský súd uznesením č. k. 5 Co 465/07-279 z 13. októbra 2009 prvostupňový rozsudok zrušil na účely vysporiadania sa s určením odporcu. Krajský súd uviedol, že je nutné rozlišovať subjektivitu ministerstva hospodárstva ako rozpočtovej organizácie – právnickej osoby a subjektivitu štátu ako právnickej osoby podľa § 21 Občianskeho zákonníka. Ak chce sťažovateľ žalovať druhý uvedený subjekt, musí žiadať o pripustenie alebo zámenu. Okresný súd rozsudkom č. k. 14 C 109/1997-355 z 20. decembra 2010 žalobe voči ministerstvu hospodárstva opätovne vyhovel.

Na odvolanie odporcu krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 131/11-379 z 15. novembra 2011 prvostupňový rozsudok zmenil a žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ trval na tom, že ide o vzťah súkromnoprávny, navyše mimo režimu zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), a teda ministerstvo hospodárstva je bez ďalšieho žalovaný subjekt. Podľa krajského súdu vo veci taktiež ide o súkromnoprávny spor, ale so Slovenskou republikou ako vlastníkom. Nejde však o rozhodnutie, ale o úradný postup vo veci štátneho vlastníctva, a tak sa predsa z hľadiska škody aplikuje režim zákona č. 58/1969 Zb.

4. Sťažovateľ podal hlavne proti zmeňujúcej časti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ktorý neakceptoval ministerstvo hospodárstva ako také ako pasívne vecne legitimovaný subjekt. Argumentoval aj tým, že v jeho prvej žalobe o náhradu škody bolo takéto vymedzenie žalovaného subjektu vecne správne.

5. Najvyšší súd dovolanie napadnutým rozsudkom meritórne zamietol, pretože sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu k pasívnej vecnej legitimácii, pričom akcentoval aj to, že sťažovateľ mal možnosť na túto otázku procesne zareagovať.

6. V ústavnej sťažnosti po rozsiahlej rekapitulácii veci sťažovateľ, vychádzajúc z rovnakých argumentov ako v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom, namieta, že rozsudok najvyššieho súdu je nelogický, arbitrárny, vychádza z nesprávnej právnej normy a je nedostatočne odôvodnený.

7. Sťažovateľ taktiež namieta, že najvyšší súd protiústavne odmietol dovolanie ako neprípustné proti potvrdzujúcej časti rozsudku a že takéto odvolanie malo byť prípustné, pretože ide o vec zásadného právneho významu.

8. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1) *Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. I Cdo 328/2013 zo dňa 29.3.2016, porušil základné právo sťažovateľa na*

spravodlivé súdne konanie garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky na základe čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ust. § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 328/2013 zo dňa 29.3.2016 a zároveň na základe ust. § 56 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3) Sťažovateľovi: ██████████ (...) na základe čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ust. § 56 ods. 4 a 5 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov z dôvodu porušenia základného práva na súdne konanie bez zbytočných prieťahov priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažovateľovi povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný podľa ust. § 19 ods. 1 a § 24 ods. 2 zákona č. 114/1993 Z. z. Spravovací a rokovací poriadok Ústavného súdu Slovenskej republiky a podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov a ustanovenia § 11 ods. 3 v spojení s ustanovením § 1 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v konaní pred ústavným súdom uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. Jozefovi Pojdákovi vo výške 363,79 Eur(...)"

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

12. *Skôr ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie, resp. k preskúmaniu prítomnosti dôvodov zakladajúcich odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní, dáva do pozornosti, že v čase rozhodovania najvyššieho súdu o predmetnom dovolaní (29. marca 2016) bol účinný a platný Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi, konkrétne Civilným sporovým poriadkom, Civilným mimosporovým poriadkom a Správnym súdnym poriadkom. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase účinnú a platnú legislatívu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľa a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.*

13. Podstatou veci je posúdenie, či najvyšší súd neporušil právo na súdnu ochranu sťažovateľa tým, že v spore o náhradu škody, ušlého zisku neakceptoval ako pasívne vecne legitimovaný subjekt ministerstvo hospodárstva ako právnickú osobu – rozpočtovú organizáciu. Sťažovateľ taktiež namieta porušenia práva na prístup k súdu odmietnutím dovolania proti potvrdzujúcej časti rozsudku krajského súdu a zbytočné prietahy v konaní.

14. Článok 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo domáhať sa ochrany svojho práva zákonom ustanoveným postupom pred súdom alebo iným orgánom. Ústavný súd však vo svojej konštantnej judikatúre v podstate rozširujúcim výkladom tohto ustanovenia zdôrazňuje, že obsahom tohto práva je aj právo účastníka, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa platnej a účinnej právnej normy majúcej svoj základ v právnom poriadku Slovenskej republiky (porov. IV. ÚS 77/02, č. 108/2002 Zbierky nálezov a uznesení ústavného súdu, II. ÚS 591/2012). Už vôbec v prvom kasačnom náleze ústavného súdu po novele ústavy č. 90/2001 Z. z. v náleze sp. zn. IV. ÚS 1/02 išlo o to, aký môže byť ústavne akceptovateľný procesný tlak súdu na presnosť vymedzenia žaloby *(1. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. 2. Výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo*

účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Výkladom a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu.).

15. Predmetná vec sa týka malej privatizácie (zákon č. 427/1990 Zb. o prevodoch vlastníctva štátu k niektorým veciam na iné právnické alebo fyzické osoby v znení neskorších predpisov), a teda dĺžka a vývoj sporu reflektuje aj vývoj uvažovania a právnej úpravy o procesnom postavení štátu a jeho telies ako subjektov súkromnoprávných vzťahov. V malej privatizácii vystupoval štát ako vlastník, nie mocensky, a tak je sporný názor krajského súdu (porov. bod 3 i.f.) o hmotnoprávnom základe škody v zákone č. 58/1969 Zb. Je však nutné uviesť, že tak nárok podľa Obchodného zákonníka, ako aj nárok podľa zákona č. 58/1969 Zb. (aj keď v tomto prípade z pôvodne verejnoprávneho zásahu), prípadne nárok podľa Občianskeho zákonníka sú nárokmi súkromnoprávnymi voči štátu ako právnickej osobe podľa § 21 Občianskeho zákonníka, a tak sú požiadavky na označenie štátu ako odporcu v civilnom konaní zhodné. Každopádne pre ústavnoprávne myslenie je relevantné, že sa všeobecné súdy zaoberali povahou vzťahu sťažovateľa a štátu, či je to aj mocenský vzťah, alebo len vzťah rýdzo súkromnoprávny.

16. Ústavný súd vníma, že zvlášť v sporoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je judikatórnym smerovaním dôsledné využívanie poučovacej povinnosti. Zvlášť je to namieste pri náhradách škody za nezákonné zásahy do osobnej slobody. V situácii, keď žalobca označil za žalovaného len Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, je namieste ho poučiť o nutnosti žalobu spresniť (II. ÚS 675/2016). Dôvodom je aj skutočnosť, že podstatou týchto žalôb bolo prvotné porušenie zákona orgánmi verejnej moci. V náleze sp. zn. II. ÚS 675/2016 ústavný súd pripomína, že „aj samotný najvyšší súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už viackrát dospel k právnemu záveru, že riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou riadneho návrhu, bez ktorého nemožno v konaní pokračovať. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý má v mene štátu konať, s uvedením jeho názvu a sídla. Pokiaľ nie je žalovaný takto riadne označený, súd v zmysle § 43 OSP žalobcu poučí a vyzve ho na doplnenie alebo opravu žaloby

(uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2011 z 28. októbra 2011, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 149/2011 z 26. septembra 2012 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 193/2009 z 29. septembra 2009). Vzhľadom na dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa sú splnené podmienky na jeho ingerenciu do záverov najvyššieho súdu vyjadrených v napadnutom uznesení, ktoré z materiálneho hľadiska nerešpektujú kľúčové obsahové súčasti základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno z hľadiska jeho záveru o neprípustnosti dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP z dôvodu odňatia možnosti sťažovateľa konať pred súdom považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Neuplatnenie osobitnej poučovacej povinnosti vo veci sťažovateľa konajúcich všeobecných súdov podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci predstavovala taký závadný procesný postup, ktorým sa sťažovateľovi ako účastníkovi konania znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Výklad, ktorý najvyšší súd uplatnil pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa, považuje ústavný súd za prehnane formalistický, ktorý vo svojich dôsledkoch zasiahol do podstaty základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami *denegationis iustitiae*.“ Akokoľvek, vzhľadom na skutočnosť, že štátne orgány sú aj právnickými osobami, ide o poučenie na pomedzí procesného a hmotného práva.

17. Ústavný súd už uviedol, že Slovenská republika má právnu úpravu, keď všetky rozpočtové organizácie sú zo zákona právnické osoby (§ 21 ods. 1 prvá veta o zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov: „Rozpočtová organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku.“; II. ÚS 80/09). Táto koncepcia vyvoláva mnohé zložité právne otázky. Jednou z nich je skutočnosť, že označenie odporcu nie je len otázkou procesnej presnosti, ale môže sa týkať aj pasívnej vecnej legitímácie, teda byť

otázkou odlišnosti subjektov. Vo veci sp. zn. II. ÚS 675/2016 išlo jasne o nárok na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zatiaľ čo v predmetnej veci ide v podstate o podnikanie, realizované v rámci tzv. malej privatizácie verejnou dražbou a v zásade bez mocenských prvkov. Vzhľadom na jasnú hmotnoprávnú situáciu a zásah do osobnej slobody je nález sp. zn. II. ÚS 675/2016 viac procesnoprávny (porov. tiež 5 Cdo 441/2015, 5 Cdo 4/2015, 3 Cdo 11/2012, 3 Cdo 398/2012, 6 Cdo 149/2011; I. ÚS 50/2004, I. ÚS 139/02, II. ÚS 154/08, 4 Cdo 64/2011, 6 Cdo 149/2011, 4 Cdo 193/2009), zatiaľ čo predmetná vec je viac hmotnoprávnou, zásah sa týka možného ušlého zisku z podnikania, a preto je potrebné tiež chrániť právnu istotu protistrany danú právoplatným rozhodnutím.

18. V predmetnej veci sťažovateľ vychádzajúci z jeho predchádzajúceho obdobného prípadu (porov. bod 2), kde mal úspech, označil za odporcu len ministerstvo hospodárstva. Krajský súd však v danej veci výslovne poučil sťažovateľa a vyžadoval od neho jasné vymedzenie žalovaného podľa § 79 ods. 1 tretej vety OSP účinného od 1. septembra 2003 (Ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať.). Sťažovateľ však napriek poučeniu trval na pôvodnom označení pravdepodobne aj z dôvodu, že pohľadávka mohla by byť už voči novému subjektu premlčaná.

19. Ústavný súd musí uviesť, že požiadavka krajského súdu bola zákonná, sťažovateľ bol vyzvaný na vymedzenie žalovaného subjektu formou pristúpenia či zámeny. Ústavný súd pre účely sťažnosti v podstate nemusí nutne ustáliť, kto má byť z dogmatického a z objektívno-právneho hľadiska pasívne vecne legitimovaný a či by materiálne obstálo vnímanie len ministerstva hospodárstva ako štátu podľa § 21 Občianskeho zákonníka. Krajský súd a najvyšší súd však zastávali ústavne akceptovateľný výklad § 79 ods. 1 tretej vety OSP účinného od 1. septembra 2003 v spojení s § 21 ods. 1 prvou vetou zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a krajský súd sa k sťažovateľovi nezachoval svojvoľne, pretože dostal férovú šancu procesne zareagovať. Procesným

následkom vedomého rozhodnutia sťažovateľa bolo zamietnutie žaloby krajským súdom, ako aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

20. Vzhľadom na ústavnú akceptovateľnosť výkladu správne vybranej aplikovanej normy a vzhľadom na výzvu krajského súdu niet relevantnej súvislosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku uviedol: *«V tomto konaní už odvolací súd raz rozhodol, a to uznesením z 13. októbra 2009, č. k. 5 Co 465/2007-279, ktorým zrušil pôvodné rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uložil súdu prvého stupňa, aby v súčinnosti so žalobcom odstránil vady podania z 11. októbra 2006 (č.l. 151 spisu), pričom sa v odôvodnení veľmi podrobne zaoberal vysvetlením rozdielov medzi štátom a ministerstvom ako právnymi subjektmi v konaní s ohľadom na ich zodpovednosť za škodu a ich (možným) označením ako žalovaných. Žalobca však zotrval na svojom stanovisku, že pasívne legitimovaným v spore je Ministerstvo hospodárstva SR ako právny nástupca Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR a svoje podanie z 11. októbra 2006, ktorým za žalovaného označil „Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvo hospodárstva SR“ vzal výslovne späť (č. l. 329 spisu). V prejednáwanej veci žalobca neoznačil za žalovaného štát, ale orgán štátu, ktorý, vychádzajúc z už uvedeného, nebol v konaní pasívne legitimovaný a teda nebol nositeľom povinnosti vyplývajúcej z prípadného zodpovednostného vzťahu, aj keď mu na to súdy nižších stupňov vytvorili dostatočnú procesnú možnosť.»* Z uvedenej citácie vyplýva, že najvyšší súd sa preskúmateľným, procesne nearbitrárnym spôsobom vysporiadal vecou, a preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu tých zložiek práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré garantujú riadne odôvodnenie veci.

22. Sťažovateľ ďalej namietal, že dovolanie proti potvrdzujúcej časti rozhodnutia krajského súdu malo byť prípustné na základe toho, že išlo o vec zásadného právneho významu. K tomu možno uviesť, že otázku zásadnosti právneho významu, a teda prípustnosti voči jeho potvrdzujúcemu rozhodnutiu určuje krajský súd (§ 238 ods. 3 OSP),

čo sa v potvrdzujúcej časti ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku neudialo, a preto jeho dovolanie nemohlo byť prípustné pre preskúmanie správnosti právneho posúdenia alebo inej vady podľa § 241 OSP. Najvyšší súd tak dodržal nediskrečné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, teda nemohol zasiahnuť do práva na prístup súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Sťažovateľ napokon namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v kontexte celého 23-ročného sporu, treba konštatovať, že napadnuté konania boli právoplatne skončené 5. mája 2016. Účelom práva na konanie bez zbytočných prieťahov je nastolenie právnej istoty právoplatným rozhodnutím. V predmetnej veci sa tak v čase podania ústavnej sťažnosti už stalo, a preto ústavný súd odmieta sťažnosť v tejto časti v zmysle svojej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 56/08; II. ÚS 338/2016) ako zjavne neopodstatnenú. Zjednodušene možno uviesť, že ak sa namieta porušenie práva právoplatným rozhodnutím, nemožno už namietať prieťahy v konaní.

24. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017